

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA
AVUI.CAT; SÍLVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Andreu Ibarz

Professor de la Facultat de Ciències de
l'Educació Blanquerna-Universitat Ramon Llull

Els joves i el pla de Bolonya

Força informadors del darrer Estudia (Saló de l'Ensenyament) celebrat a Barcelona a l'abril van constatar la incidència de les últimes mobilitzacions en contra del procés de Bolonya. Efectivament, en les converses i orientacions amb els respectius sol·licitants emergien reiterats interrogants: ¿Es tracta d'un procés de privatització de la universitat? ¿Caldrà una dedicació completa per seguir els estudis? ¿Els estudiants perdran l'autonomia? ¿Què hi guanyaran els futurs universitaris? En definitiva, es compartia d'una manera espontània la tensió derivada de possibles dependències. Això no resulta gens estrany si repassem els manifestos de les plataformes que han promogut accions contra aquests processos. Al darrere de tot això hi ha una mena de ressonància de la poc cotitzada "globalització" que es manifestaria —entre d'altres— mitjançant la mercantilització de l'educació, els interessos de les multinacionals, la intervenció d'organismes externs a la comunitat universitària per avaluar universitats, la marginació de la llengua pròpia... ¿Ganes de fer soroll, argumentacions agafades amb pinces, realitat...? Centrem-nos, doncs, aquí. ¿En quin sentit el nou escenari de l'espai europeu d'educació superior (EEES) pertany a la globalització i hi participa?

LA UNIVERSITAT EN EL SEU plantejament clàssic ha viscut en un paradigma de *preglobalització* per la seva pròpia essència. Pensem, per exemple, en la seva vocació d'universalisme. Recordem, també, aquells noms que han creat una veritable marca i que han arribat a ser referents mundials pel coneixement generat, per la metodologia, per la recerca... Més recentment, la incidència de l'anglès, l'ús habitual i indispensable de les tecnologies de la informació i de comunicació i la mobilitat del professorat i dels estudiants han consolidat aquesta tendència. Hom podria dir que la universitat ha estat la institució antiga més predisposada a un cert fenomen global.

L'EEES ÉS, SENS CAP DUBTE, un procés marcat per una determinada globalització. Ho és per la seva

“Centrem-nos, doncs, aquí. ¿En quin sentit el nou escenari de l'espai europeu d'educació superior (EEES) pertany a la globalització i hi participa?”

FRANK JENSEN

determinació política inicial, per la seva intenció de competir amb les universitats nord-americanes, per l'homogeneïtzació d'algunes qüestions estructurals o de semàntica, per l'aposta d'una recerca, desenvolupament i innovació en clau de col·laboració universitària o de clúster, per la nova i necessària complexitat del món de l'empresa, per la mobilitat real més enllà de breus estades tot afavorint la incorporació als postgraus d'altres universitats... No calen més evidències! Només un toc d'actitud crítica: aquesta nova "complexitat relligada" no és necessàriament negativa.

DAVANT LES POSSIBLES PREVENCIÓNS de les universitats, l'EEES ja incorpora un seguit d'opcions que protegeixen i potencien allò que habitualment considerem més feble davant la temença de la globalització, és a dir, "allò nostre". Efectivament, en primer lloc es potencia la persona, i s'atorga un enorme protagonisme a l'estudiant en el seu procés d'aprenentatge amb vistes a l'assoliment de competències per viure com a ciutadà, professional o investigador. En segon lloc, es dona una gran llibertat a cada centre universitari per tal de configurar els nous currículums amb perfils, itineraris o accents que diversifiquin les ofertes segons experteses, interessos o necessitats. En tercer lloc, es vetlla per la pròpia oferta i la pròpia comunitat, en exigir des d'un primer moment el disseny de processos propis de control i de garantia de la qualitat.

SENSE MENYSTENIR L'APORTACIÓ *per se* del saber en la pràctica de la llibertat, en definitiva, no estem davant qualsevol fenomen "globalitzat" que ens atrapa en irresolubles dependències. Les universitats, en desenvolupar el procés del nou EEES, estan cridades a oferir a tots els joves universitaris l'experiència d'una nova fesomia de la globalització que aportarà fonamentalment més competències, més capacitat de creixement i més oportunitats en el marc d'una Europa oberta, competitiva i preparada per a la reciprocitat interna i externa.

EN DIRECTE

Una prova decisiva

Jordi Armadans

Polítolleg i director de la Fundació per la Pau

Els qui treballen per la pau sovint han de veure's defenidats, il·luses o que no toquen de peus a terra. Segur que hi ha *pacifistes* així. Però el treball per la pau és ple d'iniciatives ben sòlides que, de forma gradual, pretenen anar guanyant espais per a la cultura de pau en un món encara massa dominat per la violència i el militarisme. Fixem-nos en la campanya mundial, també seguida al nostre país, contra les bombes de dispersió. Les *cluster munitions*, com són conegudes en anglès, són altament destructives: són bombes contenidor que en llançar-les escampen fins a 200 càrregues explosives, moltes de les quals no exploten en arribar a terra, i així es manté el seu perill més enllà de l'enfrontament armat concret. Pel seu indiscriminat i elevat impacte sobre la població civil, les bombes de dispersió són fins i tot qüestionades per alguns dels que es dediquen a fer la guerra. Doncs bé, dilluns va començar a Dublín la darrera reunió de la conferència diplomàtica sobre les bombes de dispersió. En el text que es promou no es fan declaracions sobre la pau mundial, la necessitat del desarmament o el desig d'un món millor, no. Senzillament es pretén que els governs prohibeixin una arma que provoca sofriments a centenars de milers de persones d'arreu del món. Ningú els demana la lluna, només que siguin sensats i apliquin una de les seves obligacions: protegir les persones d'amenaques de tota mena com, en aquest cas, ho són les bombes de dispersió. Ho faran?

Raimon a Madrid

Ignasi Riera

Escriptor

Demà, dijous, a l'amfiteatre de la Facultat de Medicina de la Universidad Complutense de Madrid, tornarà a actuar Raimon. Per commemorar la seva actuació multitudinària de

quaranta anys abans, sota el signe del ressò que tenia, si més no en àmbits universitaris, el Maig Francès. Raimon ha actuat molts cops a Madrid. I la resposta ha estat sempre tan eufòrica com engrescadora. Tothom ha sabut qui era i què representava Raimon, referència digna en un context polític fastigosament indigne. (Els que ara diuen que el Maig Francès va ser solament

fum i fullaraca efímera haurien de recordar els efectes que va tenir en el món de l'edició, per exemple. El pròleg de Candel a l'edició, al cap de 40 anys, del llibre-crònica de Víctor Mora sobre el Maig Francès, amb les raons de Robles Piquer, parent directe i col·laborador encara més directe de Fraga Iribarne, per justificar la prohibició d'aquell llibre, aclareix moltes coses.)

Fa pocs dies presentàvem a la seu de la SGAE el disc antològic de Xavier Ribalta. I jo explicava per què la cançó catalana dels 60 va servir per recordar-nos que el català també podia ser una llengua escoltada, dita, cantada en públic, quan ni les trones ni les càtedres ni les emissores ni l'administració feien ús públic del català.

Ara fa quatre anys, la vigília i el dia del casa-

ment del príncep Felip, va actuar a Madrid Lluís Llach, un altre dels habituals en aquesta plaça. Les dues actuacions semblaven, de veritat, peces d'una conspiració per als no monàrquics que protestàvem contra la parafernàlia d'aquest casori a la catedral-nyap de La Almudena. Demà, Raimon, tornarà a fer el ple, en un Madrid que existeix i batega més allà dels tòpics.